

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. V. H., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. MV-41305-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. MV-41305-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 2. 2018, č. j. OAM-1099-27/ZR-2017, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí přitom odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobce s odkazem na dikci § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvedl, že je plně integrovaný na území České republiky, povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno již v roce 1992, má zde rodinné a ekonomické vazby, když do České republiky přicestoval již v roce 1988, přičemž od této doby zde žije. Na území České republiky rovněž pracuje a je zde tedy pevně ukotven svým soukromým životem. Zároveň zmínil, že jeho pobyt mimo území České republiky nebyl zcela svévolný, nýbrž byl zaviněn shodou závažných okolností, konkrétně komplikovaným těhotenstvím manželky, narozením potomka, který měl následně vážné zdravotní potíže, to vše na území Vietnamu, kde byl žalobce pouze na návštěvě. Vzhledem k těmto závažným důvodům, které žalobce doložil již správnímu orgánu I. stupně, tak považuje zrušení platnosti svého trvalého pobytu za rozhodnutí zcela nepřiměřené okolnostem daného případu. Dle žalobce je poté nepřipadnou bagatelizací jeho situace konstatování správních orgánů, že z předložené zdravotní dokumentace nevyplývá nutnost žalobce setrvat mimo území České republiky po dobu 3 let. Žalobce se naopak domnívá, že jím popsané závažné onemocnění dítěte odůvodňuje jeho setrvání mimo území České republiky po boku rodiny, které byl v těžkém čase nutnou oporou. V horizontu délky trvajícího pobytu žalobce na území České republiky je přitom jeho pobyt mimo území zcela marginální, přičemž zájem na ochraně jeho soukromého života musí v dané věci převážet. Žalobce pak v tomto ohledu doplnil, že jeho snahou je zajistit rodině pobyt právě na území České republiky. S ohledem na uvedené tak zájem žalobce na ochraně jeho soukromého života převažuje nad neexistujícím veřejným zájmem na zrušení jeho trvalého pobytu.
4. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí neobstojí ani, pokud jde o jeho přezkoumatelnost, neboť toto je zcela nedostatečně odůvodněno. Správní orgány totiž u žalobce jako osoby žijící na území České republiky od roku 1988 posoudily otázku přiměřenosti naprosto „fádně“, když vyhodnotily, že v tomto případě nemohou být dopady nepřiměřené, resp. nejsou žádné, neboť celá nejbližší skutečná rodina žalobce žije Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve Vietnamu a v České republice nemají povolen žádný pobyt. Z tohoto závěru pak dle žalobce jasně vyplývá nezáměr správních orgánů věc posoudit ve smyslu principů spravedlnosti. Správní orgány totiž pomíjí skutečnost, že žalobce na území České republiky žije 30 let, pracuje zde a má též vytvořeno zázemí, přátele apod. Předmětnou otázkou se tak správní orgány dle žalobce téměř nezabývaly, když ji odbyly tím, že žalobce využil u výsledku tlumočnicka, a tedy ani po takové době zřejmě neumí dobře česky, a proto není dostatečně integrován, dále pak, že nemá na území České republiky rodinné ani ekonomické vazby, když si prostředky na obživu zajišťuje jako zaměstnanec, a tudíž nemohou být dopady daného rozhodnutí do jeho života nepřiměřené. Tvzení žalobce, že hodlá přivést do České republiky i svoji rodinu, pak správní orgány přešly bez dalšího. Dle žalobce se správní orgány opomenuly zabývat také okolnostmi jeho zaměstnání, přičemž zcela zjednodušily a zkreslily vztah žalobce a jeho již dospělé dcery – občanky České republiky.

5. Nakonec žalobce poukázal na skutečnost, že měl naplnit podmínky zákona pro zrušení jeho trvalého pobytu již v období od roku 2011 do 2014. Jedná se tedy o dobu už neaktuální, což je podle jeho tvrzení další podstatnou skutečností pro posouzení přiměřenosti aplikace zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž žalovaný tuto otázku rovněž pominul.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám již dostatečně podrobně vyjádřil.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobci bylo dne 2. 7. 1992 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky, přičemž mu byl vydán průkaz o povolení k pobytu č. X. Dne 8. 3. 2017 se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně podat žádost o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu. V rámci následného postupu bylo zjištěno, že žalobce pobýval od roku 2011 do 2014 mimo území České republiky. Na základě této okolnosti pak bylo dne 19. 4. 2017 s žalobcem zahájeno správní řízení z moci úřední dle § 46 odst. 1 správního řádu o zrušení povolení k trvalému pobytu na území ve smyslu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Součástí spisové dokumentace jsou přitom i lékařská potvrzení, dle kterých byl žalobcův syn v obdobích od 24. 1. 2013 do 21. 2. 2013 (náplast komorového septa, operace mitrální chlopně), od 19. 3. 2013 do 20. 3. 2013 (oprava mitrální chlopně) a od 24. 3. 2013 do 27. 3. 2013 (operace břišní kýly) hospitalizován.
11. Dne 9. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-1099-11/ZR-2017, kterým zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 23. 6. 2017 včasné odvolání, které dále doplnil dne 10. 7. 2017. O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 5. 9. 2017 rozhodnutím č. j. MV-91994-4/SO-2017 a podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu nadepsané rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, přičemž mu věc vrátil k novému projednání s odůvodněním, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s hodnocením přiměřenosti zásahu do života žalobce. Správní orgán I. stupně poté předvolal žalobce k výslechu, který byl proveden dne 11. 1. 2018. V rámci výslechu žalobce bylo zjištěno, že je ženatý, přičemž manželka žije ve Vietnamu. Žalobce dle svých slov odcestoval z území České republiky dne 25. 8. 2011, pas mu byl vydán ve Vietnamu dne 7. 9. 2011 a do České republiky se vrátil 4. nebo 5. 6. 2014. V mezidobí pobýval ve svém domovském státě nepřetržitě. Do Vietnamu odcestoval, protože tam má manželku a dítě. Manželka přitom v květnu roku 2012 otěhotněla a on ji musel doprovázet na lékařská vyšetření z důvodu vysokého krevního tlaku. Od 7. měsíce těhotenství musela manželka žalobce pobývat v nemocnici. Následně bylo jeho narozené dítě opakovaně operováno, přičemž vyžadovalo dlouhodobou péči lékařů i rodiny. Manželka ve Vietnamu pracovala, a proto se poté o dítě musel starat sám žalobce. V roce 2014 už bylo dle žalobce lépe. Když vycestoval před těhotenstvím manželky do svého domovského státu, měl v úmyslu dostat manželku i dítě do České republiky, neboť si zde již zvykl. Žalobce též vypověděl, že má dva syny, narozené v letech 2000 a 2013. Až k dotazu správního orgánu I. stupně potvrdil, že I. P. je také jeho dcera, avšak ta je nyní již dospělá, má přítele a žije v Mostě. S dcerou se žalobce dle svých slov stýká málo, přičemž ta už má jedno dítě – syna, žalobce však neví, kolik je mu roků. Své vnouče nikdy neviděl (pozn. soudu – ze zjištění správních orgán se podává, že dcera žalobce má děti dvě). Občas si se svou dcerou zavola, ale měl ve Vietnamu hodně starostí. Na území České republiky aktuálně nemá žádný majetek, pouze zaměstnání. Kulturní a sociální vazby v České republice rovněž nemá. Jeho zdravotní stav je v pořádku. Případné zrušení povolení k trvalému pobytu hodnotí jako velký problém pro jeho osobu, neboť má v plánu, že jeho rodina bude žít v České republice. Ve Vietnamu by žalobce nevěděl, co má dělat, přičemž opakovaně připomněl, že v České republice žije už od roku 1988.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dne 15. 1. 2018 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 10. 2. 2018 rozhodnutím č. j. OAM-1099-27/ZR-2017, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které však bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
13. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
14. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
16. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
17. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
18. Vycházeje ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché a mylné, a to zejména i ve vztahu k žalobcem sporované přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. K tomu je možno odkázat na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný právě touto otázkou obsáhle zabýval, a to v kontextu odvolacích námitek žalobce, které se v zásadě shodují i s aktuálně uplatněnou žalobní argumentací. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak nájisto zřejmé, že žalovaný si byl plně vědom skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu již dlouhou dobu (od roku 1992), přičemž hodnoceno bylo také tvrzení žalobce, týkající se komplikovaného těhotenství jeho manželky a následná léčba jeho narozeného dítěte. Rodinné poměry žalobce tak byly ve svém komplexu žalovaným nepochybně posuzovány, a to důsledně i ve vztahu k jeho dceři I. P., jakožto občance České republiky. Žalovaný současně poukázal na obsah provedeného výsledku žalobce, kde tento mj. popsal právě aktuální vazby se svojí dcerou. Konstatováno bylo i to, že sám žalobce dle svých slov nemá na území České republiky vybudovány významné kulturní a sociální vazby, jeho byt byl prodán, přičemž nyní nemá v České republice žádný majetek, když toliko poukazoval na pracovní smlouvu uzavřenou dne 29. 11. 2017. K soukromému a rodinnému životu žalobce pak žalovaný zřejmým způsobem uzavřel, že tento má v zemi původu manželku a dvě děti. Ve svém domovském státě pobýval v období minimálně od vydání cestovního pasu č. „X“, tj. ode dne 7. 9. 2011 do prvního vycestování dne 3. 6. 2014, jak vyplývá z jeho cestovního dokladu, přičemž i poté navštěvoval svoji rodinu ve Vietnamu (od 4. 2. 2015 do 14. 4. 2015, od 2. 1. 2016 do 28. 2. 2016 a od 5. 1. 2017 do 5. 3. 2017). Z hlediska soukromého života proto bylo dle žalovaného zjevné, že žalobce po odjezdu z území České republiky realizoval svůj soukromý život v zemi původu. Vzhledem k délce pobytu žalobce na území České republiky, v kontrastu k počtu let strávených v zemi jeho původu poté bylo dle žalovaného zřejmé, že nedošlo k zpřetrhání jeho vazeb na domovský stát.

19. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí plně odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána za nedůvodnou.
20. V návaznosti na shora uvedené se soud dále zabýval námitkou, dle níž měl žalovaný zásadním způsobem porušit své povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Stejným způsobem přitom měl postupovat i správní orgán I. stupně.
21. Podle § 2 správního řádu šetří správní orgán práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (odst. 3). Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (odst. 4).

22. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
23. Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
24. Nutno zmínit, že žalobce předmětnou námitku uplatnil pouze obecně (univerzálně), aniž by uvedl, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou komplexně zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud přitom úvodem poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil správnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího posouzení. Současně mu však není, a to i v návaznosti na již dříve uvedené, vůbec zřejmé, z čeho žalobce nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného dovozuje.
25. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje zcela jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považuje postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem, jak ostatně bylo už shora vyloženo. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu namítl, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti, není soudu vůbec jasné, o jaké skutečnosti žalobce uvedené úvahy opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým učiněným zjištěním, když jsou zřejmé listiny, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, přičemž tyto zákonným způsobem také hodnotil a na jejich základě dospěl k výše rekapitulovaným závěrům o nedůvodnosti žalobcova odvolání. Konečně námitku směřující k porušení povinnosti správních orgánů obou stupňů šetřit práva žalobce nabytá v dobré víře, jakož i jeho oprávněné zájmy, lze ve věci považovat za již natolik neurčitou, že se jí soud není vůbec schopen zabývat, když žalobce v žalobě nikterak neozřejmil, v čem konkrétně by toto pochybení mělo spočívat.
26. Soud proto uzavírá, že i ve vztahu k nadepsané námitce, a to v celé její šíři a obecnosti, neshledal žádné pochybení žalovaného ani správního orgánu I. stupně, a proto ji vyhodnotil taktéž jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Co se pak týče samotného jádra sporu, žalobce nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobce zpochybnil naplnění podmínky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
28. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
29. Z citovaného ustanovení tak jednoznačně plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46).
30. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce byla s ohledem na již výše rekapitulované v nyní posuzované věci najisto splněna. Žalobce totiž ve svém domovském státě pobýval minimálně v období od vydání cestovního pasu č. „X“ dne 7. 9. 2011 do prvního vycestování dne 3. 6. 2014, jak vyplývá ze spisové dokumentace (konkrétně kopie cestovního dokladu) a výpovědi samotného žalobce, který ostatně uváděl i o několik dnů delší časové údobí. O této skutečnosti tedy nebylo mezi účastníky žádného sporu.
31. Žalobce nicméně zpochybnil naplnění druhé podmínky dotčeného ustanovení, tj. že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
32. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu přitom v rámci zákona o pobytu cizinců stanovuje § 174a, dle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
33. Právě podmínkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). V této oblasti existuje také obsáhlá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srov. např. rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 28. 6. 2011, č. 55597/99, ve věci Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, ve věci Konstantinov proti Nizozemsku, nebo rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, ve věci Üner proti Nizozemsku; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012).

34. Nejvyšší správní soud pak ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
35. Žalobci tak lze s odkazem na výše uvedené v obecné rovině přisvědčit potud, že přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Naplnění této podmínky pak soud hodnotil ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám, když dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byl dostatečně zjištěn skutkový stav, jenž byl rovněž správně vyhodnocen, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje všem požadavkům na něj kladeným.
36. Správním orgánům není dle přesvědčení soudu možno v nyní řešené věci v žádném případě vytýkat, že by snad při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly toliko formálně, či že by ve svých závěrech Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřípustně paušalizovaly a opomenuly se zabývat individuálními poměry žalobce. Právě naopak, jak bude vyloženo níže, správní orgány řádně zohlednily veškerá relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti, jež byly ve vztahu k žalobci zjištěny.

37. Soud se tedy neztotožnil s námitkou žalobce, že by správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života na daném skutkovém půdorysu nesprávně. Jinak řečeno, správní orgány požadavkům vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a navazující judikатурní praxe v projednávané věci dostály, a soud se proto ztotožňuje s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze za daného stavu považovat za nepřiměřené. Zkoumány přitom byly všechny podstatné faktory přiměřenosti, resp. byly odpovídajícím způsobem hodnoceny okolnosti, které mohly být pro posouzení věci významné.
38. V daném případě tak správní orgány řádně a komplexně vysvětlily důvody, pro které uzavřely, že žalobce není na území České republiky integrován způsobem, který by zakládal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení předmětného typu pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány přitom zohlednily zejména obsah výpovědi samotného žalobce v průběhu řízení, jakož i obsah jím předkládaných dokumentů, a poté odpovídajícím způsobem reflektovaly relevantní skutková zjištění, když žalobce poukazoval na to, že má v zemi původu manželku a dvě děti (nar. 2000 a 2013), s nimiž pobýval od srpna 2011 do června 2014 na území svého domovského státu, když se nejprve musel z důvodu komplikovaného těhotenství starat o svoji manželku (od května 2012), což však nikterak nedoložil, a následně o narozené dítě (2013), které mělo vážné zdravotní potíže. Stejně tak správní orgány správně uvážily nad obsahem výpovědi žalobce v části, v níž explicitně uvedl, že by pro něj zrušení povolení k pobytu znamenalo toliko „*velký problém*“, neboť je na území České republiky „*již dlouho a ve Vietnamu by nevěděl, co má dělat*“. Naproti tomu totiž bylo zjištěno, že žalobce v České republice nemá žádný majetek ani ekonomické aktivity (vyjma zaměstnání, což doložil pracovní smlouvou ze dne 29. 11. 2017) a zároveň zde nemá vybudovány ani kulturní a sociální vazby. Žalovaný pak vycházel také ze zjištění, že na žalobci není na území České republiky pobytem závislá žádná další osoba, přičemž zde má již dospělou dceru – občanku České republiky (nar. „X“), na jejíž existenci se jej nicméně musel správní orgán I. stupně výslovně dotázat, přičemž o jejímž životě žalobce nevěděl žádné bližší informace, přičemž tak vyplynulo, že s touto neudrhuje intenzivní rodinný vztah. Žalovaný současně na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí podrobně specifikoval důvody, pro které nepovažoval výpověď žalobce ohledně důvodů jeho nepřítomnosti na území České republiky po rozhodné období za pro věc relevantní, když uzavřel, že § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neobsahuje liberační důvody. K tomu je příležitým odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46, v němž se právě k aplikaci § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uvádí, že „[c]o se týče stěžovatelovy argumentace vztahující se k § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců [pozn. soudu – toto ustanovení naproti § 87l odst. 1 písm. d) téhož zákona obsahuje právě i podmínku existence závažných důvodů (tj. zejména těhotenství a narození dítěte, závažného onemocnění, studia nebo odborného školení anebo pracovního vyslání do zahraničí)], zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že uvedené ustanovení na stěžovatelův případ nedopadá. (...) Mimoběžný je tudíž i stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014 - 50, který se zabývá výkladem neurčitého pojmu „závažné důvody“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný také důsledně vážil délku pobytu žalobce na území České republiky, v kontrastu k počtu let strávených v zemi jeho původu, kde má svoji rodinu (tj. manželku a dvě děti) a kam často zajížděl i mimo pro věc rozhodné údobí, přičemž vyhodnotil, že nedošlo k přetrhání vazeb žalobce na zemi jeho původu, když samotnou délku pobytu žalobce v České republice nebylo možno považovat za důvod, pro který by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého života. S tímto hodnocením ve věci se zdejší soud ztotožňuje. Nutno k tomu současně poukázat na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53, že „při vydání povolení k trvalému pobytu je pravidelným zákonným požadavkem předchozí nepřetržitý pobyt na území České republiky po určitou dobu (zpravidla 2-5 let). Důvodem je zájem České republiky na kontinuitě integračního procesu cizince do hostitelské (české) společnosti. Integrační proces je přitom komplexním a oboustranným postupem, jehož cílem je umožnit bezproblémové soužití cizince, který pochází z odlišného sociálního a kulturního prostředí, a hostitelské společnosti. Jednoduše řečeno, cílem integračního procesu je naučit cizince a společnost, do níž je integrován, pokojně vzájemně vycházet. Je evidentní, že je tento proces pozvolnou a dlouhodobou záležitostí vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností, který pokračuje i po vydání povolení k trvalému pobytu. Právě proto se požadavek na nepřetržitost pobytu na území České republiky zrcadlí též v podmínkách pro zrušení povolení k trvalému pobytu [srov. § 77 odst. 1 písm. c) a d) nebo v nyní souzené věci aplikovaný § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] – cizinec dlouho trvajícím pobytem v jiném státě svůj úspěšný integrační proces v České republice v podstatě znemožní.

Ačkoliv je nutno posuzovat zvlášť podmínku nepřetržitého pobytu po dobu alespoň 2 let mimo území České republiky a přiměřenost dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince, nelze ignorovat jejich vzájemnou provázanost. Pokud totiž cizinec na dva roky opustí Českou republiku, přeruší tím svou integraci v české společnosti a zároveň tím zpravidla přetrhá nebo výrazným způsobem oslabí své sociální vazby, a to včetně vazeb k rodinným příslušníkům, kteří na území České republiky žijí. Pokud tedy cizinec dobrovolně žije dlouhodobě v zahraničí a neudrzuje při tom kontakty s rodinou v České republice, jen stěží může následné rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasahovat do jeho rodinného života. Nejvyšší správní soud však nevylučuje, že může být udržován kontakt s rodinou i na dálku například prostřednictvím internetu nebo telefonických hovorů, pokud je takový kontakt skutečně častý a pravidelný.“

39. V návaznosti na veškeré shora uvedené skutečnosti podstatné pro posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí tak soud v řešeném případě konstatuje, že žalobce netvrdil ani nikterak nedoložil, že by po dobu svého pobytu ve Vietnamu udržoval se svou již dospělou dcerou (nar. „X“), jakožto jediným rodinným příslušníkem nacházejícím se na území České republiky častý a pravidelný kontakt. V tomto ohledu ostatně žalobce uvedl pouze tolik, že je jeho dcera už velká, má přítele a bydlí v Mostě. Dcera má mít také už jedno dítě – chlapce (pozn. soudu - ve skutečnosti má dle jistění správních orgánů děti dvě), který už je větší, avšak toho žalobce nikdy neviděl. S dcerou si z Vietnamu „jen občas zavolal“, neboť měl dle svých slov hodně starostí. K hloubce emočního vztahu žalobce k jeho dospělé dceři tak lze nepochybně uvést, že vzhledem k jejich přechodnému zjevně dobrovolnému odloučení lze očekávat, že další případné odloučení budou schopni překonat. Samotné zrušení povolení k trvalému pobytu tak nepředstavuje nepřekonatelnou překážku, pro kterou by nebylo možno udržovat kontakt mezi nimi,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

budou-li dále chtít – ostatně žalobce může získat jiné pobytové oprávnění, přičemž v takovém případě by do země původu vycestovat ani nemusel. Jiné sociální, kulturní či ekonomické vazby žalobce na Českou republiku (vyjma zaměstnání) pak nebyly zjištěny. Naopak žalobcovy rodinné, sociální a kulturní vazby na Vietnam jsou naprosto seznatelné a zásadně silnější, neboť tam má rodinu (manželku a dvě děti) - tedy domov, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu do Vietnamu měla být situace významně jiná.

40. Lze tedy shrnout, že na jedné straně stojí veřejný zájem na kontinuitě integračního procesu a na straně druhé stojí zájem stěžovatele pobývat na území České republiky z jím aktuálně blíže nespecifikovaných důvodů, přičemž je zřejmé, že žalobce zde chce pracovat a přivést sem i svoji rodinu. Popsaný zájem žalobce je však vzhledem k nadepsaným skutečnostem značně oslaben, a to především jeho předchozím dobrovolným vycestováním do domovského státu, kde jednoznačně rozvíjel svůj soukromý a rodinný život (viz těhotenství manželky, narození syna a obstarávání rodiny), jakož i celkově velmi slabými vazbami na Českou republiku, ve zjevném kontrastu se silnými vazbami na zemi původu. Zdejší soud současně zdůrazňuje, že vzhledem k okolnostem žalobcova návratu do České republiky se jeví jako jeho pravděpodobný důvod toliko snaha o zachování platného pobytového statusu a tedy možnosti nadále pracovat na území, nikoliv tedy snaha o obnovení styku s dospělou dcerou, přičemž je nutno poukázat i na to, že mu byl právě za účelem sloučení s občanem České republiky předmětný trvalý pobyt na území České republiky povolen. Právě i účel, pro který byl žalobci pobyt na území České republiky povolen, je přitom okolností, ke které je třeba v rámci hodnocení řešené věci přihlédnout. Tyto skutečnosti tedy rovněž vypovídají o povaze a síle vazeb žalobce na Českou republiku. Na druhou stranu kontinuita je pro úspěch samotného integračního procesu podstatná a zájmu na tom, aby byl trvalý pobyt povolen jen osobám, které úspěšný integrační proces svým jednáním umožňují, nelze a priori přikládat nízkou váhu; v posuzovaném případě ani není přítomen žádný aspekt, který by váhu tohoto veřejného zájmu snižoval. Z uvedeného tak najisto plyne, že žalobcův zájem na trvalém pobytu v České republice - původně za účelem sloučení s občanem České republiky - byl oslaben natolik, že nemohl převážit nad zájmem na kontinuitě integračního procesu cizince, který byl v případě stěžovatele jeho vlastním jednáním významně narušen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53).
41. Soud tudíž přisvědčil závěru správních orgánů, že v posuzovaném případě nepředstavovalo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. K tomu soud zdůrazňuje též judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-67, konstatoval, že *„pokud jde o typovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jenž může být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je tato v zásadě mírnější než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení. Ve vztahu k ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak lze důvodně předpokládat, že soukromý i rodinný život držitele povolení k trvalému pobytu bude v zásadě reflektovat jeho dlouhodobou nepřítomnost na území České republiky, pokud jde o uspořádání jeho soukromých a rodinných záležitostí.“* Soud pak v tomto směru zohlednil, že zrušení pobytového oprávnění žalobce je sice spojeno s možnou povinností vycestovat z území, nestaví však překážku jeho případnému návratu do České republiky ani jeho dalšímu pobytu zde, a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy ani tomu, aby žalobce získával prostředky na obživu své rodiny prací na území České republiky. Jak přitom dále vyslovil Nejvyšší správní soud v nadepsaném rozsudku „[s]lamotné zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nelze obecně považovat za sankci následující porušení právní povinnosti držitele povolení, ale spíše za formálně-právní zohlednění objektivní skutečnosti (nepobývání na území České republiky), ze které logicky vyplývá faktické dlouhodobé nevyužívání daného pobytového oprávnění. Má-li za dané situace být poměřována intenzita předmětného zásahu do soukromého a rodinného života držitele rušeného pobytového povolení s intenzitou zájmu na jeho zrušení (který spočívá zejména v požadavku souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince), nelze než dospět k závěru, že ačkoli zájem na zrušení pobytového povolení žalobce není výrazný, nepředstavuje toto zrušení nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života.“

42. V reakci na žalobní námitky tak soud ve věci uzavírá, že správní orgány ve svých rozhodnutích připomenuté judikaturní mantinely plně respektovaly a všem z nich vyplývajícím požadavkům dostály. Soud tudíž v jejich postupu neshledal jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle § 174 zákona o pobytu cizinců, jež by musely vyústit ve zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce konečně ani v podané žalobě v rámci své procesní obrany nijak konkrétně netvrdil, resp. ani neprokazoval, že by mu v důsledku samotné nutnosti případného dočasného opuštění území České republiky bylo do jeho soukromého a rodinného života zasaženo způsobem, který by si vyžádal poskytnutí ochrany v tomto soudním řízení. Pro úplnost pak soud k odkazu žalobce na jeho přání přenést si svůj rodinný život (tj. manželku a dvě děti) z Vietnamu do České republiky upozorňuje na ustálenou judikaturu správních soudů, z níž se podává, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2019, č. j. 15 A 62/2017-44).
43. Co se pak týče tvrzení žalobce stran již neaktuálního rozhodného období - tj. roků 2011 až 2014, z rozhodovací praxe správních soudů je zřejmé, že je třeba dané ustanovení aplikovat i na případy minulé nepřítomnosti na území. K tomu je zcela případným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 Azs 276/2017-45, v němž bylo vysloveno, že „[v]e správním řízení tak bylo jednoznačně prokázáno, že se stěžovatel na území České republiky nenacházel nejméně v období od 2. 2. 2012, kdy vypršela platnost jeho starého pasu (...) až do 1. 10. 2014, kdy stěžovatel přicestoval do České republiky (...). Toto období nepřítomnosti stěžovatele na území (v délce dvou let a bez mála osmi měsíců) zjevně naplňuje podmínky stanovené v § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.“, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2019 č. j. 30 A 40/2018-60, ve kterém se uvádí, že „[s]právní spis je oporou pro závěr, že žalobce nepobýval na území České republiky v období od 20. 7. 2010 do 21. 5. 2017, tj. 6 let a 10 měsíců. (...) A protože dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je naprosto jasná a nedává správnímu orgánu jinou možnost, než zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, nelze správním orgánům v tomto směru cokoli vytknout.“, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 15 A 150/2014-51, v němž bylo judikováno, že „[z]ásada, podle níž je pro rozhodnutí rozhodující skutkový stav existující v době vydání správního rozhodnutí v prvním stupni, je zásadou odvěkou, nicméně její obsah nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vykládat způsobem, jakým tak činí žalobce v podané žalobě. Pro rozhodnutí správního úřadu je nepochybně rozhodující den vydání tohoto rozhodnutí, avšak tato zásada může platit pouze v případech, kde dochází ke změně skutkových okolností. Tak tomu však v případě žalobce není – žalobce sám správnímu úřadu sdělil, že v České republice nebyl nepřetržitě a soustavně po dobu dvou let a tří měsíců a pokud by soud zaujal názor shodný se žalobcem, nikdy by v situaci, že cizinec zůstává v České republice, nemohlo dojít k aplikaci ustanovení § 87l odstavec 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců a toto ustanovení by zcela postrádalo smysl.“. Soud má za to, že předmětné závěry lze aplikovat také na nyní projednávaný případ, když není jakéhokoliv důvodu se od nich odchýlovat. Žalovaný tak postupoval v rámci užití daného ustanovení plně v souladu se zněním zákona, jakož i s citovanou judikaturou.

44. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 24. března 2021

15

15 A 127/2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)